Хајка на Здравка

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 29 април 2021 04:11

„У Никшићу ће осв(ј)ежити, али неће бити Стаљинграда“. Овако је гласио наслов наше последње колумне објављене на овом месту пре нешто више од месец дана. И управо тако је и било. ДПС је после много година прилично убедљиво изгубио власт у Ђукановићевом родном граду. Но, „Стаљинград“ је изостао, и то како у „руском“, тако и „немачком“ смислу тог симбола. Није га било ни у смислу у којем је прижељкивао Ђукановић – као тачке победничке прекретнице и повратка на победнички колосек – нити у смислу у којем је најављивао Демократски фронт, очекујући апсолутну победу и резултат од близу 40 одсто.

Ђукановић је добио много гласова, односно, сабран са августовским резултатом сателитских „Социјалдемократа“ добацио је до огромних – мада за победу недовољних – четрдесет одсто. Насупрот томе, упркос снажној подршци из Београда, ДФ је освојио десетак процената мање него у августу, а Демократе овога пута ојачане (ин)директном подршком премијера Кривокапића добиле су девет одсто више него на парламентарним изборима. (Цензус су још прешли УРА и Дака Давидовић.) И уместо да им тај никшићки епилог послужи као аларм и последња опомена припадници владајуће већине су наставили да се глођу као бесни пси, са истим, па чак и већим интензитетом него пре. С тим што је већ постојећем списку разлога за свађу сада додат и један нови – ко је „главни и одговорни“ кривац за то што ДПС није пропао?

Па, господо, наставите ли тако, не да неће пропасти, него ће да вам се врати брже него што можете и да замислите.

До ове тачке ћемо се мање-више сви углавном сложити. Али ту почиње раслојавање. По мишењу Фронта, које је обилато подржано политичким, медијским и аналитичким

капацитетима из јутарњих програма „Хепија“ и „Пинка“, главни проблем је у премијеру Здравку Кривокапићу. При чему „анализе“ иду од тога да је, у најбољем случају, „тупав и неискусан“, па до оптужби да је „издајник“, „продана душа“, „Милов спавач“, „убачени елемент“ – што су све што су све “непобитно“ утврдили дежурни „експерти“ из београдских ТВ студија.

С друге стране, из кругова блиских премијеру Фронт се оптужује да од самог почетка опструира владу, да је потпуно политички и логистички зависан од Београда (читај Вучића) и да са Ђукановићем игра пинг-понг у циљу елиминисања са сцене свих других опција осим ДФ-а и ДПС-а.

По мишљењу писца ових редова, Кривокапић свакако није „издајник“ у било ком смислу те речи. У „најгорем“ случају, можда ће се испоставити као „црногорски Коштуница“

По мишљењу писца ових редова, Кривокапић свакако није „издајник“ у било ком смислу те речи. У „најгорем“ случају, можда ће се испоставити као „црногорски Коштуница“ – што можда и не буде довољно за нагомилане проблеме, Гордијеве чворове и квадратуре круга које стоје пред њим, али свакако није најгоре што овако подељену и фрустрирану Црну Гору може задесити.

Нема сумње да, у ОВОМ тренутку, ОВА Кривокапићева влада, упркос повременим лутањима, евидентним слабостима и недоследностима, представља трн у оку и кост у грлу Ђукановићевом пројекту агресивне „монтенегризације“, који је у Црној Гори пустио озбиљно корене и који је 30. августа само заустављен, али не и дефинитивно поражен.

И Милове „комите“ и овдашњи турбо-пинк-хепи националисти у Здравку виде сметњу и препреку остварењу својих наума

Свако има право, а вероватно и разлога да буде незадовољан појединим потезима и решењима. Али чињеница је, практично неоспорна, да у Црној Гори свакако барем двадесет година (а вероватно и деценијама уназад) није било „српскије“ и Србији склоније владе од ове која је с муком формирана пре стотинак дана са једним јединим (Уриним?!) гласом више и која се с муком одржава. И чињеница је – такође неоспорна, лако проверљива, а и голим оком видљива – да је управо та и таква Кривокапићева влада данима, недељама и месецима (дакле, и много пре „случаја Лепосавић“) предмет бесконачних и бесомучних напада из београдских прорежимских медија. И то већ само по себи довољно говори.

А говори доста и то што је главна мета Милових „комита“ од чијих се акција, инцидената и песама Ђукановић више него млако, тобоже, ограђује) пре свега и готово искључиво Здравко Кривокапић. Другим речима, и Милове „комите“ и овдашњи турбо-пинк-хепи националисти у Здравку виде сметњу и препреку остварењу својих наума. Није ли већ то само по себи довољан разлог да га – макар и опрезно и са дозом скепсе – подржимо?

Свакога дана, месецима, још пре и него што је влада формирана из београдских медијских и политичких кругова ишла је хајка ка свима који су били најзаслужнији за августовску неочекивану „падавину“. Нису те хајке и морбидних насловница били поштеђени чак ни покојни митрополит Амфилохије, нити владика Јоаникије. Али Здравко Кривокапић је био мета од првог дана. Ви можете рећи да је то зато што је „издао Србе“ и „изневерио очекивања“. Али ја бих рекао да ће у питању пре бити нешто друго, тј. да је, заједно са митрополитом Амфилохијем, опозицији донео неколико пресудних процената и неопходан морални капитал – и тиме, изгледа, пореметио неке „прекограничне“ договоре и комбинације.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 29 април 2021 04:11

[redacted]